

Когато избухва Втората световна война, в Белгия живеят към 20 семейства с постоянно жителство и други, неуседнали. Циганите чергари в Белгия и в Северна Франция, която била управлявана от Брюксел, са арестувани по заповед на немците през октомври 1943 г. Отведени са всички – с постоянно жителство и неуседнали. Чергарите от местните затвори постепенно са прехвърлени в Малин. На 15 януари 1944 г. на група цигани от 351 души от различни националности дават по парче хляб и в товарен камион ги откарват в Аушвиц. Около 300 човека са убити или са починали в лагера. Останалите са изпратени в други лагери; 12 от тях оцеляват след края на войната.

По последни данни в Белгия циганите чергари са 4000 души, като по-малката част живеят във френско говорещата област на Белгия. Те са четири групи: (1) **влашки роми**, дошли в Западна Европа от Румъния през XIX век и началото на XX век.; (2) роми от Източна Европа (предимно от Югославия), дошли след 1945 г.; (3) **мануши** и **синти**, кито са живели няколко века в Белгия, Франция и Германия; и (4) чергари, които не са роми (**наричани странстващи чергари**), някои от които говорят **баргоенс**.

Много мануши, синти и чергари продължават да живеят като чергари и лагеруват в определените за каравани места; препитават се от преработка на вторични суровини и от търговия на свои занаятчийски изделия. В Белгия не е създавана циганска организация с дълги традиции, макар отделни адвокати и други лица да са помагали в индивидуални случаи. *Керее Аменде* е център за циганите в Мерксем през 1977 г. Асоциацията на ромите в Белгия вече не функционира.